

Daniels Bog - Nummer et hundrede og syvogtres

Afkodning af profetien: Åbenbaring af den historiske og profetiske betydning af Daniel 11:10 og videre frem

Jeff Pippenger
2024-03-30

Vers fyrrer i Daniels ellefte kapitel begynder ved endetiden i 1798, da nordens konge tilføjes sit dødelige sår af sydens konges hånd. Denne historie blev forbilledliggjort ved året 246 f.Kr., da Ptolemæus bragte hævn over det nordlige rige, og ligeledes ved det napoleonske Frankrigs tilfangetagelse af paven i 1798. Efter at sydens konge vender tilbage til Egypten i vers ni, angiver vers ti dernæst, at nordens konge ville iværksætte et modangreb mod sydens konge.

Så skal Sydens konge komme ind i sit rige og vende tilbage til sit eget land. Men hans sønner skal ophidses og samle en mængde store styrker; og den ene skal visselig komme og oversvømme og trænge igennem; derefter skal han vende tilbage og ophidses, lige til hans fæstning. Daniel 11:9, 10.

Før vi betragter Uriah Smiths kommentar til den historie, der opfyldte vers ti, bemærker vi udtrykket „oversvømme og drage igennem“. Det hebraiske udtryk, som oversættes på denne måde, oversættes også i vers fyrrer som „oversvømme og fare frem“. Det er det samme udtryk i den oprindelige hebraiske tekst. Det forekommer kun ét andet sted i Skrifterne.

Og han skal drage gennem Juda; han skal oversvømme og skylle hen over, han skal nå lige op til halsen; og udfoldelsen af hans vinger skal fylde bredden af dit land, du Immanuel. Esajas 8:8.

I Daniels bog, kapitel elleve, vers ti og vers fyrrer, og dernæst igen i Esajas' bog, kapitel otte, vers otte, oversættes den identiske hebraiske vending på tre forskellige måder, skønt de udtrykker den samme betydning. Det sidste ord i vendingen, det hebraiske ord »abar«, gengives enten som »drage igennem« i vers ti, »drage over« i vers fyrrer, og dernæst som »gå over« i Esajas. Betydningen er i det væsentlige den samme i hver af de tre henvisninger, men i Esajas findes der også en anden profetisk forbindelse mellem henvisningerne.

Verset i Esajas blev opfyldt, da Assyriens konge erobrede Juda og kom til Jerusalem, men aldrig erobrede selve byen. Han kom op „til halsen“, men han erobrede aldrig „hovedet“. I netop den samme profeti fremholder Esajas et profetisk symbol på, hvad et „hoved“ repræsenterer, og han identificerer et „hoved“ som rigets hovedstad, og rigets konge er også „hovedet“. Han fremfører to vidner om den profetiske sandhed, at et hoved er en konge og et rige, og identificerer derpå i kryptiske vendinger, at hvis den, der studerer profetien, ikke vil acceptere og forstå denne sandhed, vil han ikke blive stadfæstet. Det kryptiske vers er en del af netop den samme profeti, som identificerer, at kongen i nord ville oversvømme og gå over, men kun op „til halsen“.

Thi Syriens hovedstad er Damaskus, og Damaskus' hoved er Rezin; og inden femogtresindstyve år skal Efraim være knust, så det ikke mere er et folk. Og Efraims hovedstad er Samaria, og Samarias hoved er Remaljas søn. Dersom I ikke vil tro, skal I sandelig ikke blive stående. Esajas 7:8, 9.

„Hovedet“ for nationen Syrien var dens hovedstad „Damaskus“, og „hovedet“ for „Damaskus“ (hovedstaden) var „Rezin“, Syriens konge. Ligeledes var „hovedet“ for nationen Efraim dens hovedstad „Samaria“, og „hovedet“ for „Samaria“ (hovedstaden) var „Remaljas søn“ (Pekah), Samarias konge. I den samme profeti, i det næste kapitel, i vers otte, omringede Assyriens konge Sankerib Jerusalem, og i vers otte betegnes hans omringning af Jerusalem som noget, der nåede op til halsen.

Vers syv og otte, som på grundlag af to vidner fremsætter det profetiske symbol på et »hoved«, der repræsenterer både kongen og hovedstaden i kongens nation, er profetien om femogtres år, som identificerer udgangspunktet for begge profetier om to tusind fem hundrede og tyve år imod Israels nordlige og sydlige riger. Det er derfor et meget sammensat vers, for det er forbundet med vers ti og fyrre i Daniels kapitel elleve, som begge også identificerer sammenstød, hvor en nordlig konge angriber en sydlig konge, ligesom Sankerib, en konge fra nord, angreb Juda, en sydlig konge, i vers otte i Esajas kapitel otte.

Nøglen, som forbinder disse sammenstød mellem nordens og sydens konger, er „hovedet“ samt „oversvømmelsen og gennemtrængningen“. Når nordens konge i vers ti i kapitel elleve gengælder sydens konge, vinder han slaget, men han efterlader „hovedet“, for han „kommer og oversvømmer og trænger igennem“ „indtil“ sydens konges „fæstning“. Historien i vers ti fremstiller den nordlige konges sejr over den sydlige konge, men han trænger ikke ind i Egypten (fæstningen), hovedstaden — „hovedet“.

Da sydkongen tidligere besejrede nordkongen i vers syv og otte, „trængte han ind i nordkongens fæstning og“ „sejrede og“ „førte fanger“ tilbage til „Egypten“. Ved nordkongens gengældende sejr trængte han ikke ind i Egypten og blev således et forbillede på, at da Sovjetunionen blev fejlet bort i 1989, blev Rusland, dets hovedstad—dets hoved, stående tilbage. „Hvis I ikke vil tro, skal I sandelig ikke blive bestående.“ Det er Rusland, fremstillet som sydkongen i vers elleve og tolv, der vinder slaget om grænselandet, som i oldtiden var Rafa, og i dag er Ukraine.

„Vers 10. Men hans sønner skal oprøres og samle en mængde store styrker; og den ene skal visselig komme og oversvømme og trænge igennem; derpå skal han vende tilbage og igen oprøres, lige indtil hans fæstning.“

„Den første del af dette vers taler om sønner i flertal; den sidste del om én i ental. Seleukos Kallinikos' sønner var Seleukos Keraunos og Antiochos Magnus. Begge tog med iver fat på arbejdet med at hævde og hævne deres faders og deres lands sag. Den ældste af disse, Seleukos, besteg først tronen. Han samlede en stor skare for at generobre sin faders herredømme; men da han var en svag og feig fyrste, både hvad angik person og midler, blottet for penge og ude af stand til at holde sin hær i lydighed, blev han forgiftet af to af sine generaler efter en vanærende regeringstid på to eller tre år. Hans mere duelige broder,

Antiochos Magnus, blev derpå udråbt til konge; idet han overtog kommandoen over hæren, generobrede han Seleukia og genvandt Syrien, idet han gjorde sig til herre over nogle steder ved traktat og over andre ved våbenmagt. Der fulgte en våbenhvile, under hvilken begge sider forhandlede om fred, men forberedte sig på krig; hvorefter Antiochos vendte tilbage og besejrede den egyptiske general Nikolas i slag og nærede tanker om at invadere selve Egypten. Her er den 'ene', som visselig skulle oversvømme og drage igennem.“ Uriah Smith, Daniel og Åbenbaringen, 253.

Sovjetunionens sammenbrud i 1989 markerede „endetiden“, og de to sønner i verset repræsenterer de to vejmarkere Reagan og Bush den første. Siden „endetiden“ i 1798, hvor vers fyrre i Daniel elleve begyndte, er Roms skøge blevet glemt; for hun bliver som Jezabel tilbage i Samaria, mens hendes mand Akab taler til Elias på Karmels Bjerg. Hun var i skjul, men trak i hemmelighed i trådene, sådan som hun gjorde under Første Verdenskrig og Anden Verdenskrig. Hendes mand er hendes stedfortrædende hær imod Sydens konge. Da hun gengældte i 1989, bragte hun som Nordens konge stridsvogne, skibe og ryttere.

Og ved endetiden skal Sydens konge støde sammen med ham; og Nordens konge skal komme imod ham som en stormvind, med vogne og med ryttere og med mange skibe; og han skal trænge ind i landene og oversvømme og fare frem. Daniel 11,40.

Hendes stedfortræder i gengældelsen fremstilles ved „skibe“, som er økonomisk magt, og ved „vogne og ryttere“, som er militær magt. Militær magt og økonomisk styrke er Amerikas Forenede Staters to profetiske kendetegn i de sidste dages profetier, for Amerikas Forenede Stater vil forbyde dem, som ikke vil bøje sig for Jezabel, at købe og sælge, og hvis de stadig nægter Jezabels autoritetsmærke, vil de blive slået ihjel. Det var Amerikas Forenede Staters økonomiske magt og militære styrke, anvendt i samarbejde med pavedømmet, der førte til Sovjetunionens opløsning i 1989, skønt Rusland blev stående.

Historien, som opfyldte vers ti i Daniel kapitel elleve, gentages i historien om den anden del af vers fyrre, som identificerer endetiden i 1989. Historien i vers seks til ni repræsenterer den historie, der ledte frem til endetiden, som identificeres i den første del af vers fyrre. Vers fem til ti i Daniel kapitel elleve illustrerer fuldkomment historien i Daniel 11, vers fyrre; for, som søster White nedskrev: „meget af den historie, som er blevet opfyldt i Daniels ellefte kapitel, vil blive gentaget.“

Vers fire i Daniel elleve identificerer Kyros, den anden konge i den tohornede nation ved endens tid i de sidste dage. „Endens tid“ i de sidste dage var 1989, og den anden præsident, fremstillet ved Kyros, etablerer en profetisk rækkefølge, som gør det muligt for en studerende i profetien at tælle frem til den sjette præsident efter 1989, som ville være den rigeste præsident, og som ville opvække (vække) de globalistiske dragemagter, hvad enten det er verdens globalister eller dem i De Forenede Stater. Denne profetiske historie springer derpå til det syvende rige i Bibelens profeti, De Forenede Nationers ti konger, og identificerer dets primære og første konge, som fremstillet ved Alexander den Store (der betyder „Menneskenes Kriger“), samt den endelige opløsning af hans rige, når islams fire vinde fuldt ud slippes løs ved afslutningen af menneskets prøvetid.

Derefter illustrerer vers fem til ni den historie, som er repræsenteret ved den periode, der gik forud for pavemagtens etablering på tronen i 538; for først må den magt, som skal blive kongen i nord, overvinde tre geografiske hindringer, således som Seleukos gjorde, hvorefter han blev stadfæstet som kongen i nord. Derefter herskede kongen i nord i tre og et halvt år, repræsenteret ved femogtredivende faktiske år, indtil kongen i syd trængte ind i hans fæstning og tog ham til fange, hvor han senere døde i Egypten ved at falde af en hest. Således identificerer versene den historie, som blev afsluttet ved endetidens begyndelse i 1798.

Vers ti identificerer endetidens historie i 1989, og sammen med vers fem til ni repræsenterer de historien i vers fyrre, ligesom historien i vers tredive til seksogtredivende gør det. Derfor er der fra vers et til vers ti, linje på linje, to profetiske linjer. Den første omhandler lederne af det sjette og syvende rige, skønt der er et tomrum mellem det sjette riges sjette og rigeste præsident og det syvende rige.

Den anden linje omfatter historien om fjernelsen af de tre hindringer, den periode, hvor nordens konge herskede, og hvem der dernæst blev fjernet i 1798, og frem til 1989, samt den anden præsident, repræsenteret i den foregående linje ved Kyros.

Vers elleve og tolv repræsenterer en tredje historisk linje, som finder sted efter den rige præsident i vers to, men et stykke tid efter Sovjetunionens sammenbrud ved endens tid i 1989 og et sted forud for søndagsloven i De Forenede Stater, sådan som den fremstilles i vers seksten.

Historien efter endetiden i 1989 føres i den første linje frem til den sjette og rigeste præsident, som fra og med 2016 ophidser globalisterne. Den profetiske historie føres i den anden linje frem til 1989. Slaget ved Rafia ("Grænselinjen") i vers elleve og tolv går forud for vers tretten, hvor den nyligt besejrede konge i nord genopretter sin hær og derpå besejrer kongen i syd, umiddelbart før søndagsloven i vers seksten. Kongen i nord's stedfortrædende magt i vers tretten er den sidste af de otte præsidenter, som regerer fra 1989 til søndagsloven. Vers tretten må derfor finde sted ved eller efter valget af den ottende præsident, som er af de syv. Vers elleve og tolv begynder lige før den sjette, rigeste præsident og slutter sandsynligvis lige før valget af selvsamme præsident, som bliver den ottende, der er af de syv, og sejrer i det tredje slag i stedfortræderkrigen, i vers tretten til femten.

Sydkongens gengældelse i vers elleve og tolv er et svar på det nederlag, sydkongen led i vers ti. Vers ti identificerer nordkongens sejr i 1989, som blev tilvejebragt ved De Forenede Staters og Vatikanets hemmelige alliance. Sejren for den nordlige hær var det første slag i stedfortræderkrigen. Den bogstavelige varme krig, som blev opfyldt i oldtiden, var et forbillede på en stedfortræderkrig i de sidste dage, og sejren i vers elleve og tolv vil derfor være en sejr for sydkongen i det andet slag i stedfortræderkrigene.

Der er tre slag i vers ti til femten, og de blev alle opfyldt i oldtiden ved bogstavelige hede krige, men de repræsenterer tre slag i stedfortræderkrigene i de sidste dage. Det første slag blev vundet af dyrets og den falske profets hemmelige alliance mod dragen i 1989. Det andet slag i stedfortræderkrigene vil blive vundet af den ateistiske dragemagt, sydens konges magt, mod pavens alliance og hans stedfortræderhær. Det tredje slag i stedfortræderkrigene vil blive vundet af

nordens konges stedfortræderhær, som fremstillet i vers tretten til femten.

Profetisk set er der tre hede verdenskrige, tre stedfortræderkrige, bestående af tre slag, og krigsførelsen i Islams tre veer. Der er også en borgerkrig og en revolutionskrig. Det andet slag i stedfortræderkrigene er nu i gang i Ukraine, „Grænselandet“, som repræsenteret ved Raphia, der var grænselandet mellem sydens konge og nordens konge, da vers elleve og tolv første gang blev opfyldt i historien.

Netop samtidig med, at det andet slag i stedfortræderkrigene i Ukraine udkæmpes, finder også det andet af islams tre angreb mod det herlige land sted. Det første angreb i det tredje ve ankom den 11. september 2001, og beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde begyndte. Beseglingstiden afsluttes ved den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater, når islam i det tredje ve endnu en gang vil slå til mod De Forenede Stater. Det første og det sidste slag er det samme, og de markerer begge en røst fra engelen i Åbenbaringen atten, som også er den tredje engels røst, som også er den syvende basuns lyd, som også er det tredje ve.

Midt imellem disse to angreb, som er to røster, som er lyden af den syvende basun, angreb islams tredje ve den 7. oktober 2023 ikke det moderne åndelige herlige land, men det gamle bogstavelige herlige land.

Den krigsførelse, som da begyndte, finder nu sted i nøjagtig det område, hvor Slaget ved Rafia fandt sted, således som det er beskrevet i vers elleve og tolv. Gazastriben er grænseområdet mellem Judas sydlige rige og Egypten. Den 7. oktober 2023 er et hjul inden i de andre hjul, som markerer oprøret, eller det trettende bogstav i det hebraiske alfabet, der sammen med det første og det sidste bogstav danner ordet „sandhed“.

Det andet angreb mod det herlige land fra islam i det tredje ve fandt sted den 7. oktober 2023, og det fandt sted i præcis det område, hvor det gamle slag ved Raphia fandt sted, til opfyldelse af vers elleve og tolv. Det andet angreb på det herlige land er gennem profetisk geografisk symbolik forbundet med det andet slag i stedfortræderkrigene, som repræsenteret ved krigen i Ukraine.

Linje på linje omfatter det andet slag i stedfortræderkrigene, som nu er i gang i Ukraine (grænselandet), den anden tone i basunen for det tredje ve (7. oktober 2023), som fuldbyrdes i den afsluttende periode af beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde. Denne beseglingserfaring er illustreret af Daniel i kapitel ti, når han ser „marah“-synet efter den enogtyve dage lange sorgperiode, som er de tre og en halv dag, da de to profeter lå døde på gaden. Synet blev udlagt som forklaringen på „hvad der skulle overgå Guds folk i de sidste dage.“

Den sandhed, som er fremstillet ved synet om Hiddekel-floden, og som er beseglingens sandhed, opfyldes i den profetiske historie i vers elleve til femten. Det er historien i vers fyrre, som begynder i 1989, og fortsætter til vers enogfyrre og den snart kommende søndagslov. Det er historien om den sjette, rigeste konge i vers to, som fremstilles indtil det syvende rige af „Alexander den Store“, som angivet i vers tre.

Den historie, som begyndte ved indledningen af det andet slag i stedfortræderkrigene i 2014, og som blev efterfulgt af den rigeste præsidents begyndelse på sin kampagne i 2015, er det tomme

område i vers fyrre, fra 1989 indtil søndagsloven i vers enogfyrre, og den er også det tomme område fra den sjette, rigeste præsident i vers to indtil det syvende rige. Det er den historie, som begyndte med den første røst i Åbenbaringen kapitel atten den 11. september 2001 og ender med den anden røst ved timen for det store jordskælv i kapitel elleve i Åbenbaringen. Denne historie er også den periode i historien, som Ezekiel identificerer i kapitel tolv, hvor ethvert syn bliver opfyldt. Denne tidsperiode er beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusinde. Guds folks helliggørelse fuldbyrdes ved Hans ord.

Hellig dem ved din sandhed; dit ord er sandhed. Johannes 17,17.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

“Dette syn blev givet Ezekiel på en tid, da hans sind var fyldt med dystre forudannelser. Han så sine fædres land ligge øde hen. Den by, som engang var fuld af mennesker, var ikke længere beboet. Morskabens røst og lovsangens sang hørtes ikke mere inden for dens mure. Profeten selv var en fremmed i et fremmed land, hvor grænseløs ærgerrighed og vild grusomhed herskede suverænt. Det, han så og hørte om menneskelig tyranni og uret, plagede hans sjæl, og han sørgede bittert dag og nat. Men de vidunderlige symboler, der blev fremstillet for ham ved floden Kebar, åbenbarede en styrende magt, mægtigere end de jordiske herskeres. Over Assyriens og Babylons stolte og grusomme monarker tronedede barmhjertighedens og sandhedens Gud.”

De hjullignende indviklinger, som forekom profeten at være indhyllet i en sådan forvirring, var under ledelse af en uendelig hånd. Guds Ånd, som blev åbenbaret for ham som den, der bevægede og styrede disse hjul, frembragte harmoni af forvirringen; således var hele verden under Hans herredømme. Myriader af herliggjorte væsener stod rede til ved Hans ord at tilsidesætte onde menneskers magt og politik og bringe godt til Hans trofaste.

På lignende måde, da Gud skulle til at åbne kirkens historie for den elskede Johannes for kommende tidsaldre, gav Han ham en forsikring om Frelserens interesse for og omsorg for sit folk ved at åbenbare for ham »En, der lignede Menneskesønnen«, som vandrede blandt lystemagerne, der symboliserede de syv menigheder. Mens Johannes blev vist kirkens sidste store kampe med jordiske magter, fik han også lov at skue den trofastes endelige sejr og udfrielse. Han så kirken ført ind i dødelig konflikt med dyret og dets billede, og tilbedelsen af dette dyr håndhævet under dødsstraf. Men idet han skuede hinsides kampens røg og larm, så han en skare på Zions bjerg sammen med Lammet, som i stedet for dyrets mærke havde »sin Faders navn skrevet på deres pander«. Og atter så han »dem, som havde sejret over dyret og over dets billede og over dets mærke og over tallet på dets navn, stå på glashavet med Guds harper« og synge Moses' og Lammets sang.

Disse lærdomme er til gavn for os. Vi behøver at fæste vor tro på Gud, for lige foran os ligger en tid, som vil prøve menneskers sjæle. Kristus gennemgik på Oliebjerget de frygtelige domme, som skulle gå forud for Hans andet komme: »I skal høre om krige og rygter om krige.« »Folk skal rejse sig mod folk, og rige mod rige, og der skal være hungersnød og pest og jordskælv mange steder. Alt dette er begyndelsen til veerne.« Skønt disse profetier fik en delvis opfyldelse ved Jerusalems ødelæggelse, har de en mere direkte anvendelse på de sidste

dage.

„Vi står på tærsklen til store og højtidelige begivenheder. Profetien opfyldes hastigt. Herren står for døren. Snart vil der åbne sig en periode for os af overvældende interesse for alle levende. Fortidens stridsspørgsmål skal genoplives; nye stridsspørgsmål vil opstå. De scener, som skal udspilles i vor verden, er endnu ikke engang drømt om. Satan er virksom gennem menneskelige redskaber. De, som bestræber sig på at ændre Forfatningen og sikre en lov, der håndhæver søndagshelligholdelse, indser kun lidt, hvad resultatet vil blive. En krise står lige for døren.“

"Men Guds tjenere skal ikke stole på sig selv i denne store krisesituation. I de syner, der blev givet til Esajas, til Ezekiel og til Johannes, ser vi, hvor nært himlen er knyttet til de begivenheder, der finder sted på jorden, og hvor stor Guds omsorg er for dem, der er tro mod Ham. Verden er ikke uden en hersker. Programmet for de kommende begivenheder er i Herrens hånd. Himmels Majestæt har nationernes skæbne såvel som anliggenderne i sin menighed i sin egen varetægt." Testimonies, bind 5, 752, 753.